

Віра Канарейська

У селі вимерло багато. У той час, я не можу сказати скільки, і хто, але були такі, значить наші, тобто родина, бо то вже були мої двоюрідні, брат і сестра. І ось одного разу приходе, але як не було розкулачені, але мама все десь трошки заховала. І навіть далше від села – якісь там збіжжя, чи кукурудзу, чи щось таке. І у торбинці приносила в кишенях, щоб то ніхто не бачив, ніхто не знав. Ну а ту кукурудзу, знаєте, зварили там, чи приварили. Ми поїли, ну і поїли, але ж ми діти, ми добре її не пожували, вибачте, ну та й пішли собі, там де треба. Ну й приходять, ці КГБ [НКВД] – ‘У вас є хліб, у вас є то, у вас є то заховано?’ Ну в нас немає нічого захованого. ‘Как нет, ану пошли.’ Ну а то там двір і акась була стодолка, чи щось. Та не було тоді таких вигод, як сьогодні маємо. Діти пішли там посідали. Каже, ‘А кто это сделал? Кури ілі соседі? Это ж ваше деті?’ Забрали нас. Не можу сказати як довго вони нас тримали. Али вони нам їсти не давали, тільки давали воду пити. Ну то як і ще чистився желудок, ще та кукурузка виходила. Ну і вже пришили мамі, ‘враг народу’.

- *Що то значить?* –

ВК - Злодій держави.

- *Ворог народу?* –

ВК - Ворог народу. Маму забрали від нас, але не вивезли її із села, значить тримали її в селі, у замкненій кімнаті десь. То вона лише просила щоб привести. Вона хоче побачити нас найменших, мене і брата. І коли ми прийшли, то я тільки пригадую, що мама лежала, і просила щоб я підійшла ближче до неї. Я підійшла, вона мене погладила по голові, і за руку так потерла. Більше я нічого не пам’ятаю. І після того, я вже мами не бачила, бо вона вже була тоді померла.